

Jeg skulde sige, at Godsejer Dihmer døde i Aftes Klokken ni.«

Jytte lagde Hørerøret ned, men hun blev staaende ved Bordet, og hørte stadig den fremmede Skratte-stemme gentage inde fra Mørket: »Godsejer Dihmer døde i Aftes Klokken ni.«

Saa gik hun ind i sit Soveværelse og faldt i Hulken paa Sengekanten.

»Hvad har jeg gjort!«

Men snart efter blev hun stille og priste sin døde Ven lykkelig. Nu havde han stridt Livets onde Strid tilende. Han var udløst af denne frygtelige Verden, hvor alt var Bedrag undtagen Skuffelsen, alt Blændværk undtagen Savnet og Sorgen. Hun saae ham for sig, stivnet i Døden, hvid og kold og stille som hendes Mor havde været det. Hun saae den stærke, brede Pande, de lukkede Øjne, den skønne Mund, som hun en eneste Gang havde kysset.

Det Øjeblik vilde hun altid mindes som et Evighedsglimt. Men det var godt, at det blev ved dette ene lynsnare Kærlighedsmøde. Nu var han bleven skaanet for alt det onde, som Menneskene gjorde hinanden, naar de troede at elske. Nu kunde hun tænke paa ham uden Anger, kunde bære Sorg for ham i sit Hjerte uden at blues.

Han viste sig atter for hende, saadan som hun havde set ham den Aften for snart to Aar siden paa